แนวโน้มธุรกิจ/อุตสาหกรรม ปี 2569-71

อุตสาหกรรมยางพาราแปรรูป

มีนาคม 2569

วิจัยกรุงศรี

ผู้เขียน

ชัยวัช โชวเจริญสุข

นักวิเคราะห์อาวุโส

Chaiwat.sowcharoensuk@krungsri.com

+662 296 0000 Ext. 50880

Subscribe Us

สมัครสมาชิกวิจัยกรุงศรี...

krungsri.research@krungsri.com

คำสงวนสิทธิ์

เนื้อหาและข้อมูลใดๆ ทั้งหมดที่ปรากฏในรายงานฉบับนี้ หากมิได้ระบุไว้เป็นอย่างอื่น ถือเป็นลิขสิทธิ์ของวิจัยกรุงศรี ห้ามมิให้ผู้ใดกระทำการใดๆ เกี่ยวข้องกับเนื้อหา สำเนา หรือดัดแปลงแก่บุคคลอื่นโดยมิได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากวิจัยกรุงศรี รายงานฉบับนี้จัดทำขึ้นโดยอาศัยข้อมูลจากแหล่งที่เชื่อหรือควรเชื่อว่ามีความน่าเชื่อถือ อย่างไรก็ตาม วิจัยกรุงศรีไม่อาจรับรองความครบถ้วนสมบูรณ์หรือความถูกต้องของข้อมูลดังกล่าว อีกทั้งไม่รับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นทั้งทางตรงหรือทางอ้อมจากการใช้รายงานฉบับนี้หรือเนื้อหาในรายงานฉบับนี้ ข้อมูล ความคิดเห็น และการประมาณการที่ปรากฏในรายงานนี้ถือเป็นความคิดเห็นของวิจัยกรุงศรี ไม่จำเป็นต้องสอดคล้องกับ ธนาคารกรุงศรีอยุธยา จำกัด (มหาชน) และบริษัทในเครือ ความคิดเห็นในรายงานฉบับนี้เป็นไปตามสถานการณ์ปัจจุบัน ณ วันที่มีการเผยแพร่รายงาน วิจัยกรุงศรีขอสงวนสิทธิ์ในการเปลี่ยนแปลงโดยมิต้องแจ้งให้ทราบล่วงหน้า

EXECUTIVE SUMMARY

อุตสาหกรรมยางพาราโดยเฉลี่ยปี 2569-2571 มีทิศทางขยายตัวทั้งด้านผลผลิตและความต้องการใช้ โดยผลผลิตในปี 2569 มีแนวโน้มขยายตัวจากผลของปรากฏการณ์ลานีญา (La Niña) ในช่วงที่ผ่านมาที่คาดว่าจะเปลี่ยนผ่านเข้าสู่ภาวะปกติ (Neutral) ในช่วง 3 ไตรมาสแรกของปี ซึ่งเอื้ออำนวยต่อผลผลิต รวมทั้งการดูแลบำรุงรักษาของเกษตรกรเพื่อเร่งเก็บเกี่ยวผลผลิตจากราคาที่จูงใจ อย่างไรก็ตาม ในปี 2570-2571 ผลผลิตมีแนวโน้มหดตัวเนื่องจากคาดว่าภาวะเอลนีโญจะกลับมา ส่วนปริมาณจำหน่ายในประเทศเฉลี่ย 3 ปีมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น จากความต้องการใช้ยางในอุตสาหกรรมต่อเนื่อง ได้แก่ 1) อุตสาหกรรมยานยนต์ ล้อยางและชิ้นส่วนยานยนต์ไฟฟ้า 2) ภาคก่อสร้างที่คาดว่าจะทยอยฟื้นตัว ตามการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานของภาครัฐ และ 3) มาตรการต่อเนื่องของภาครัฐในการดูดซับผลผลิตส่วนเกินและส่งเสริมการใช้ยางในประเทศ ขณะที่การส่งออกในปี 2569 ยังมีแรงหนุนจากการเร่งสะสมสต็อกเพื่อใช้ในภาคการผลิตยานยนต์ และชิ้นส่วน แต่ในปี 2570-2571 คาดว่าจะหดตัวตามแรงฉุดด้านอุปทานที่อาจไม่เพียงพอ และการชะลอการสั่งซื้อของผู้นำเข้าเพื่อระบายสต็อกที่มีอยู่ โดยอุตสาหกรรมยางพาราในภาพรวมยังต้องเผชิญความเสี่ยงทั้งด้านการแข่งขันกับประเทศคู่แข่งใน CLMV ที่มีแนวโน้มขยายส่วนแบ่งในตลาดโลกเพิ่มขึ้น หลังจีนเข้าไปขยายการลงทุนเพาะปลูก และมาตรการกีดกันการค้าระหว่างประเทศทั้งด้านภาษีและไม่ใช่ภาษี (NTBs) ที่มีแนวโน้มเข้มงวดมากขึ้น โดยเฉพาะผลกระทบต่อสินค้าขั้นปลายที่เน้นตลาดสหรัฐฯ อย่างยางรถยนต์

มุมมองวิจัยกรุงศรี

ในช่วงปี 2569-2571 ผลประกอบการของผู้ผลิตผลิตภัณฑ์ยางพาราขั้นกลางโดยรวมมีแนวโน้มทรงตัวหรือขยายตัวได้ในอัตราไม่สูงนัก จากแรงกดดันด้านการแข่งขันที่รุนแรงขึ้น โดยเฉพาะกับคู่แข่งประเทศเพื่อนบ้านที่เริ่มมีผลผลิตออกสู่ตลาดมากขึ้น ภาวะไม่แน่นอนของผลผลิตในประเทศ ภาคการผลิตของอุตสาหกรรมต่อเนื่องที่ยังฟื้นตัวอย่างค่อยเป็นค่อยไป รวมถึงต้นทุนที่เพิ่มขึ้นจากมาตรการกีดกันทางการค้าที่รุนแรงขึ้น

- **เกษตรกรสวนยาง : รายได้มีแนวโน้มกระเตื้องขึ้น** ตามผลผลิตที่คาดว่าจะเพิ่มมากขึ้นจากภูมิอากาศที่เอื้ออำนวยในปี 2569 และระดับราคาที่มีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้น จากแรงหนุนของความต้องการในอุตสาหกรรมต่อเนื่อง อย่างไรก็ตาม ในปี 2570-2571 เกษตรกรมีความเสี่ยงด้านอุปทานที่จะลดลงจากภาวะภัยแล้ง ต้นทุนเพาะปลูกโดยเฉพาะต้นทุนแรงงาน และราคาปุ๋ยที่ยังทรงตัวสูง รวมถึงต้นทุนบริหารจัดการโรคใบร่วงยางพาราที่ยังมีโอกาสเกิดขึ้นเป็นระยะ อาจมีผลต่อความสามารถในการทำกำไร

- **ผู้ค้ายางพารา : รายได้มีแนวโน้มไม่แน่นอน** เนื่องจากช่องทางการตลาดแคบลง โดยโรงงานอุตสาหกรรมมีแนวโน้มรับซื้อผลผลิตยางพาราโดยตรงจากเกษตรกร ตลาดกลาง หรือสหกรณ์มากขึ้น อีกทั้งผู้ค้าอาจได้รับผลกระทบจากการที่ผู้ประกอบการจีนเข้ามาติดต่อรับซื้อยางพาราจากกลุ่มเกษตรกรของไทยโดยตรง ซึ่งเป็นการตัดห่วงโซ่วัตถุดิบของพ่อค้าไทย รวมถึงการเปลี่ยนตลาดนำเข้าโดยเฉพาะจีนที่หันไปนำเข้าจากกลุ่มประเทศ CLMV มากขึ้น

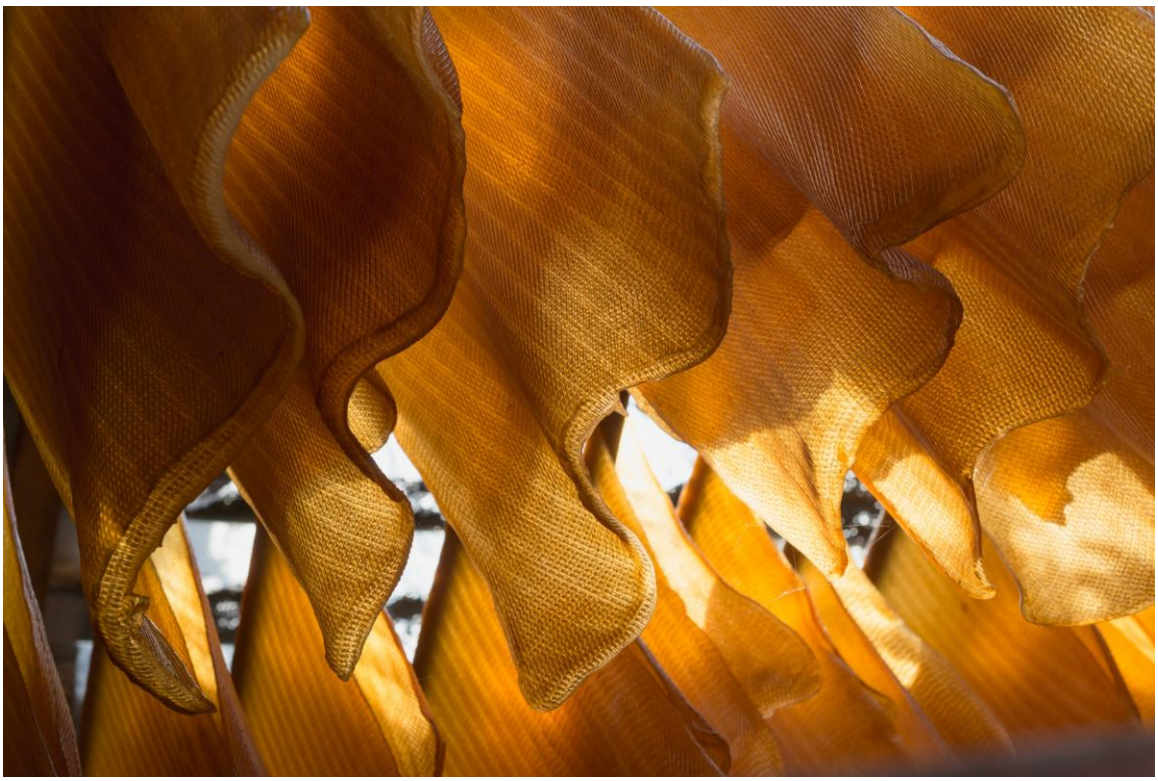
- **ผู้ผลิตยางพาราขั้นกลาง : รายได้มีแนวโน้มขยายตัวแต่ในอัตราไม่สูงนัก** โดย

  - *ผู้ผลิตยางแผ่น (Ribbed smoked sheet: RSS) และยางคอมพาวด์ (Compound Rubber) :* ผลประกอบการมีทิศทางทรงตัว เนื่องจากประเทศคู่ค้าเร่งสะสมสต็อกในปี 2568-2569 ทำให้ผู้นำเข้ามีแนวโน้มชะลอการสั่งซื้อในช่วงปี 2570-2571 ซึ่งเป็นช่วงที่อุปทานก็มีแนวโน้มลดลงจากผลกระทบของเอลนีโญ ทำให้ต้นทุนวัตถุดิบในการแปรรูปเพิ่มสูงขึ้นด้วย อาจส่งผลต่อความสามารถในการทำกำไร

  - *ยางแท่ง (Technically specified rubber: TSR) และยางผสม (Mixed Rubber):* ผลประกอบการมีทิศทางปรับตัวดีขึ้นตามความต้องการในภาคอุตสาหกรรมยานยนต์และชิ้นส่วนจากประเทศจีน โดยเฉพาะอุตสาหกรรมยานยนต์ไฟฟ้า

  - *ผู้ผลิตน้ำยางข้น (Concentrated latex):* ผลประกอบการมีโอกาสเติบโตตามทิศทางความต้องการของอุตสาหกรรมขั้นปลาย โดยเฉพาะถุงมือยาง ผลิตภัณฑ์ยางทางการแพทย์ และสินค้าอุปโภคทั่วไป ที่ทยอยฟื้นตัวตามภาคการผลิตในประเทศคู่ค้าสำคัญ (อาทิ มาเลเซีย อินเดีย สหรัฐฯ ยุโรป)

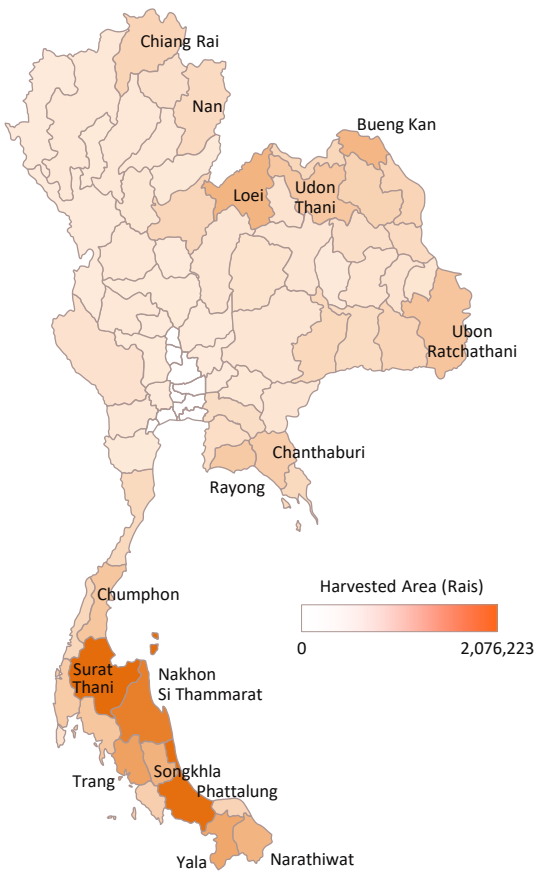
อย่างไรก็ตาม ผู้ผลิตยางพาราขั้นกลางอาจเผชิญภาวะต้นทุนที่ยังสูง โดยเฉพาะจากสารเคมีและยางสังเคราะห์ที่ใช้เป็นส่วนผสมในการผลิตตามทิศทางราคาน้ำมัน ภายใต้สถานการณ์ความตึงเครียดด้านภูมิรัฐศาสตร์ที่จะยังปรากฏเป็นระยะ ประกอบกับจีนขยายการลงทุนในประเทศอาเซียนที่เป็นคู่แข่งของไทยเพื่อผลิตยางพาราทั้งต้นน้ำและกลางน้ำมากขึ้น ยังคงเป็นข้อจำกัดของการขยายตัวในการส่งออกผลิตภัณฑ์ยางพาราของไทยในอนาคต.

ข้อมูลพื้นฐาน

อุตสาหกรรมยางพาราไทย[1/] **ในปี** 2567 **ไทยมีพื้นที่ปลูกยางพาราทั้งสิ้น** 23.8 **ล้านไร่ โดยสามารถเก็บเกี่ยวได้ราว** 22.5 **ล้านไร่** ส่วนใหญ่อยู่ในภาคใต้ (56.8% ของพื้นที่ปลูกยางทั้งหมดของไทย) รองลงมาเป็นภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (27.2%) ภาคตะวันออก (7.6%) ภาคเหนือ (6.4%) ภาคตะวันตก (1.9%) และภาคกลาง (0.1%) (ภาพที่ 1) **ปริมาณผลผลิตยางพาราขั้นกลางอยู่ที่ประมาณ 5.0 ล้านตันยางแห้ง โดยผลผลิตยางขั้นกลางของไทยส่วนใหญ่ส่งออกเพื่อผลิตผลิตภัณฑ์ยางขั้นปลายในต่างประเทศ (สัดส่วนส่งออก 76.3% ของผลิตภัณฑ์ยางขั้นกลางทั้งหมด ข้อมูล ณ ปี 2567)** โดยตลาดส่งออกที่สำคัญของไทย คือ จีน (สัดส่วน 52.5% ของปริมาณการส่งออกผลิตภัณฑ์ยางขั้นกลางทั้งหมดของไทย) รองลงมาเป็นมาเลเซีย (8.6%) สหภาพยุโรป (8.0%) สหรัฐอเมริกา (6.6%) และญี่ปุ่น (5.9%) **ส่วนผลผลิตยางขั้นกลางที่เหลือ (สัดส่วน 23.7%) ถูกนำไปใช้เป็นวัตถุดิบในการผลิตผลิตภัณฑ์ยางขั้นปลายภายในประเทศ** โดยใช้ในอุตสาหกรรมยางรถยนต์เป็นหลัก (สัดส่วน 47.3% ของความต้องการใช้ผลิตภัณฑ์ยางพาราขั้นกลางทั้งหมดในประเทศ) รองลงมา คือ ถุงมือยางทางการแพทย์ (11.3%) ยางยืด (10.1%) และอื่นๆ อาทิ อะไหล่ยานยนต์ ยางรถจักรยานยนต์ ถุงยางอนามัย ท่อยาง ยางรัด เป็นต้น (Box 1)

Figure 1: Rubber Tapping Areas in Thailand (2024)

Source: OAE

10 Provinces with the Greatest Harvested Area
(Unit: Rai)

Province	2024	2014	CAGR
1. Surat Thani	2,076,223	2,114,565	-0.2%
2. Songkhla	2,027,819	1,761,081	1.4%
3. Nakhon Si Thammarat	1,747,474	1,319,853	2.9%
4. Trang	1,209,537	1,300,514	-0.7%
5. Yala	1,100,629	1,126,746	-0.2%
6. Phatthalung	924,330	669,590	3.3%
7. Loei	917,502	310,238	11.5%
8. Narathiwat	874,687	876,960	-0.03%
9. Bueng Kan	851,577	562,216	4.2%
10. Ubon Ratchathani	610,618	292,919	7.6%

Source: OAE

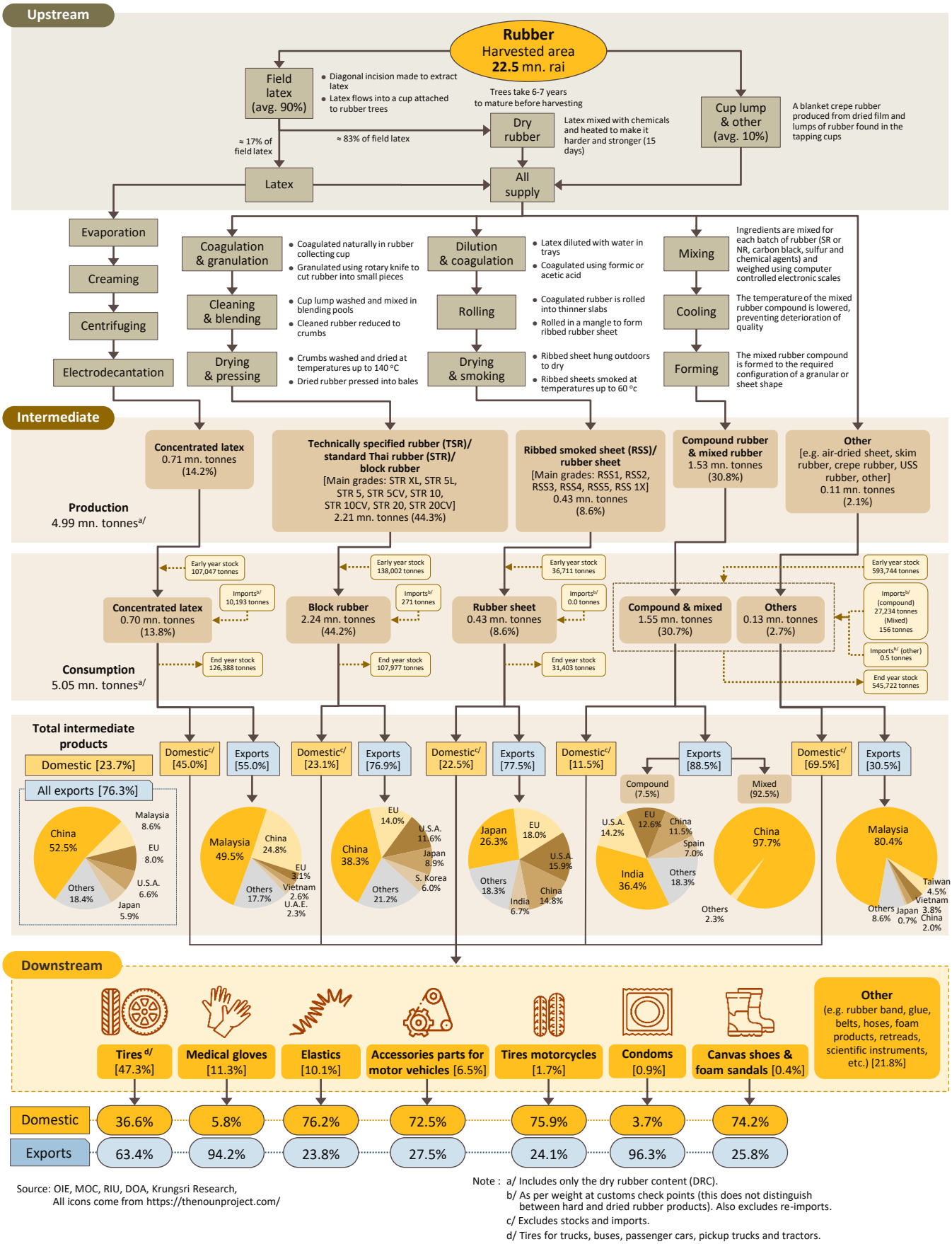
Harvested Area, by Region
(Unit: Rai)

Region	2024	2014	CAGR
1. Southern	12,767,532	11,873,147	0.7%
2. North-Eastern	6,106,209	2,916,637	7.7%
3. Eastern	1,701,765	1,826,486	-0.7%
4. Northern	1,438,843	566,292	9.8%
5. Western	446,193	236,411	6.6%
6. Central	10,080	3,511	11.1%
Total	**22,470,622**	17,422,484	2.6%

Source: OAE

1/ อุตสาหกรรมยางพาราไทย ประกอบด้วย 1) อุตสาหกรรมขั้นต้น (Upstream rubber industry) หมายถึงเกษตรกรสวนยาง ซึ่งเป็นผู้ปลูกยางพารา (Natural rubber: NR) กรีดน้ำยางสด และบางรายมีการแปรรูปยางเบื้องต้นในรูปของยางแห้ง (อาทิ ยางก้อนถ้วย เศษยาง ยางแผ่นดิบ ยางเครพ) ซึ่งผลผลิตยางขั้นต้นเกือบทั้งหมดของไทยใช้เป็นวัตถุดิบในอุตสาหกรรมยางพาราขั้นกลางในประเทศ 2) อุตสาหกรรมขั้นกลาง หรืออุตสาหกรรมยางพาราแปรรูป (Intermediate rubber industry) เป็นการนำผลผลิตยางขั้นต้นจากเกษตรกร มาแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์ยางขั้นกลาง อาทิ ยางแผ่นรมควัน ยางแท่ง น้ำยางข้น ยางคอมพาวด์ ยางผสม ที่มีลักษณะและคุณสมบัติเหมาะสำหรับเป็นวัตถุดิบในการผลิตผลิตภัณฑ์ยางขั้นปลาย และ 3) อุตสาหกรรมขั้นปลาย หรืออุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง (Downstream rubber industry) อาทิ ยางรถยนต์ ถุงมือยาง ถุงยางอนามัย ยางยืด โดยในการผลิตยางขั้นปลายบางประเภทอาจใช้ยางสังเคราะห์ (Synthetic rubber: SR) ซึ่งเป็นผลิตภัณฑ์ปิโตรเคมี เป็นวัตถุดิบร่วมเพื่อให้มีคุณสมบัติที่เหมาะสำหรับการผลิตผลิตภัณฑ์ยางขั้นปลายแต่ละประเภท

Box 1: Thai Rubber Supply Chain [2024]

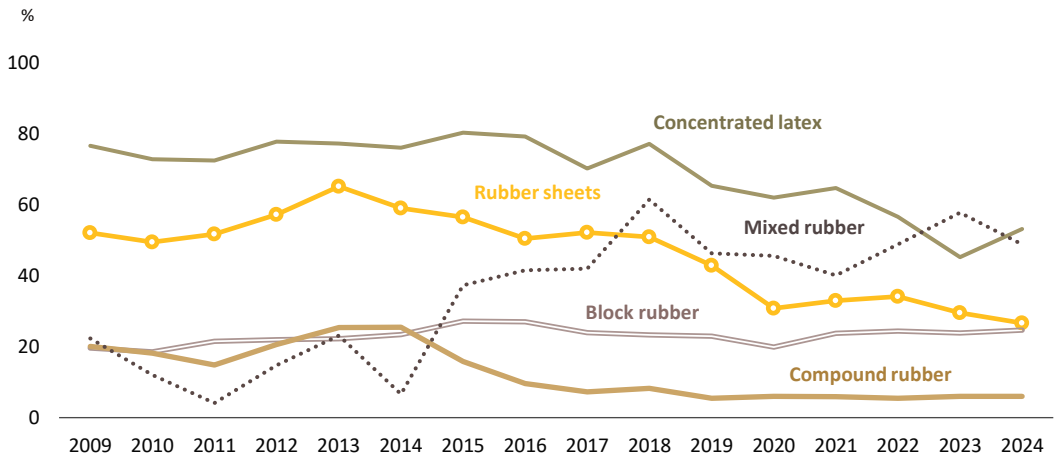

Source: OIE, MOC, RIU, DOA, Krungsri Research,
All icons come from https://thenounproject.com/

Note : a/ Includes only the dry rubber content (DRC).
b/ As per weight at customs check points (this does not distinguish between hard and dried rubber products). Also excludes re-imports.
c/ Excludes stocks and imports.
d/ Tires for trucks, buses, passenger cars, pickup trucks and tractors.

ในปี 2567 อุตสาหกรรมยางพาราขั้นกลางของไทยมีมูลค่าตลาด (รวมส่งออกและใช้ในประเทศ) ประมาณ 374.7 พันล้านบาท[2/] **โดยไทยสามารถผลิตผลิตภัณฑ์ยางพาราขั้นกลางหลากหลายประเภท** ประกอบด้วย ยางแท่ง ยางแผ่น น้ำยางข้น ยางคอมพาวด์ ยางผสม และอื่นๆ ทั้งนี้ เมื่อพิจารณารายผลิตภัณฑ์ พบว่ายางแท่งเป็นผลิตภัณฑ์ยางพาราขั้นกลางที่ไทยมีปริมาณการผลิตสูงสุด สัดส่วนประมาณ 44.2% ของปริมาณการผลิตผลิตภัณฑ์ยางพาราขั้นกลางทั้งหมดของไทย รองลงมาเป็นยางคอมพาวด์และยางผสม (30.7%) น้ำยางข้น (13.8%) ยางแผ่น (8.6%) และยางประเภทอื่นๆ (2.7%) (Box 1) โดยแต่ละผลิตภัณฑ์มีมูลค่าตลาด ดังนี้

Figure 2: Contribution of Thai Rubber Products to Global Supply

Source: Trademap, MOC, Krungsri Research
Note: 2024 - Latest Data

- **อุตสาหกรรมยางแผ่นรมควัน** (Ribbed smoked sheet: RSS) ของไทยมีมูลค่าตลาด (รวมส่งออกและใช้ในประเทศ) ราว 36.2 พันล้านบาท ในปี 2567 ทั้งนี้ ไทยยังครองส่วนแบ่งตลาดเป็นอันดับหนึ่งของโลกด้วยสัดส่วน 26.7% ของปริมาณการส่งออกยางแผ่นรมควันทั้งโลก (ภาพที่ 2) โดยไทยส่งออกยางแผ่นรมควันราว 77.5% ของปริมาณจำหน่ายยางแผ่นรมควันทั้งหมดของไทย มีตลาดส่งออกหลัก ได้แก่ ญี่ปุ่น สัดส่วน 26.3% ของปริมาณส่งออกยางแผ่นรมควันทั้งหมดของไทย รองลงมาเป็นสหภาพยุโรป (18.0%) สหรัฐฯ (15.9%) จีน (14.8%) และอินเดีย (6.7%) (Box 1) ส่วนที่เหลืออีก 22.5% เป็นการจำหน่ายยางแผ่นรมควันเพื่อใช้ภายในประเทศ

- **อุตสาหกรรมยางแท่ง** (Technically specified rubber: TSR) ของไทยมีมูลค่าตลาดประมาณ 145.8 พันล้านบาทในปี 2567 เน้นส่งออกในสัดส่วนสูงถึง 76.9% ของปริมาณจำหน่ายยางแท่งทั้งหมดของไทย ตลาดส่งออกหลัก คือ จีน สัดส่วน 38.3% ของปริมาณส่งออกยางแท่งของไทย สหภาพยุโรป (14.0%) และสหรัฐฯ (11.6%) ญี่ปุ่น (8.9%) และเกาหลีใต้ (6.0%) โดยไทยครองส่วนแบ่งตลาดเป็นอันดับสองของโลกที่ 24.7% ของปริมาณส่งออกยางแท่งทั้งโลก (ภาพที่ 2) ส่วนที่เหลืออีก 23.1% เป็นการจำหน่ายเพื่อใช้ภายในประเทศเกือบทั้งหมดโดยส่วนใหญ่ถูกนำไปใช้ในอุตสาหกรรมยางรถยนต์ (Box 1)

- **อุตสาหกรรมน้ำยางข้น** (Concentrated latex) ของไทยมีมูลค่าตลาดประมาณ 48.4 พันล้านบาทในปี 2567 โดยเน้นส่งออกในสัดส่วน 55.0% ของปริมาณจำหน่ายน้ำยางข้นทั้งหมดของไทย โดยไทยมีส่วนแบ่งตลาดสูงเป็นอันดับหนึ่งของโลกราว 53.2% ของปริมาณการค้าน้ำยางข้นทั่วโลก (ภาพที่ 2) ตลาดส่งออกหลักคือ มาเลเซีย มีสัดส่วนถึง 49.5% ของปริมาณส่งออกน้ำยางข้นทั้งหมดของไทย และจีน (24.8%) (Box 1) ทั้งนี้ ความต้องการใช้น้ำยางข้นในอุตสาหกรรมขั้นปลายของตลาดส่งออก ส่วนใหญ่มาจากอุตสาหกรรมถุงมือยางและถุงยางอนามัย ขณะที่การใช้ในประเทศไทยส่วนใหญ่นำไปผลิตผลิตภัณฑ์ทางการแพทย์และถุงมือยาง

2/ ประกอบด้วยยางแผ่น ยางแท่ง น้ำยางข้น ยางคอมพาวด์ และยางผสม โดยประเมินจากมูลค่าการส่งออกยางพาราและมูลค่ายางพาราที่ใช้ภายในประเทศ

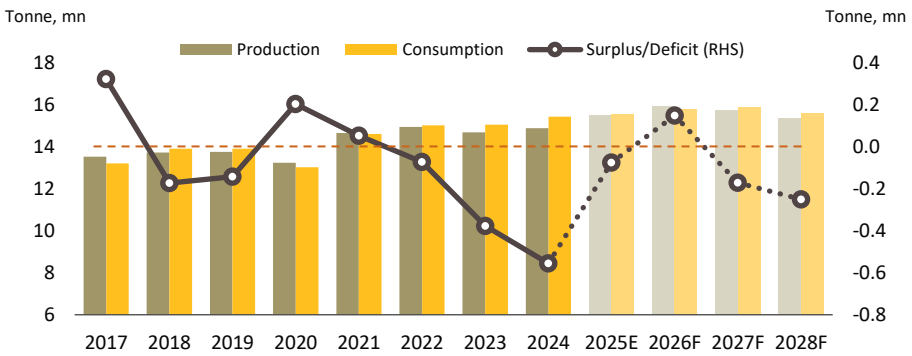
- **อุตสาหกรรมยางอื่น ๆ ที่สำคัญ คือ ยางคอมพาวด์** (Compound rubber) **และยางผสม** (Mixed rubber/Mixture rubber) ซึ่งอุตสาหกรรมยางคอมพาวด์และยางผสมของไทยมีมูลค่าตลาดราว 144.3 พันล้านบาทในปี 2567 โดยตลาดส่งออกมีสัดส่วนถึง 88.5% ของปริมาณจำหน่ายยางคอมพาวด์และยางผสมทั้งหมดของไทย โดยตลาดส่งออกแบ่งออกได้ ดังนี้

  - **ยางคอมพาวด์** ไทยมีส่วนแบ่งในตลาดโลกอยู่ในอันดับ 5 รองจากเยอรมนี สหรัฐฯ อิตาลี และแคนาดา ตามลำดับ โดยสัดส่วนปริมาณส่งออกของไทยในตลาดโลกเฉลี่ยอยู่ที่ 5.7% ในปี 2567 (ภาพที่ 2) ซึ่งมีอินเดียเป็นตลาดส่งออกหลักคิดเป็นสัดส่วนราว 36.4% ของปริมาณส่งออกยางคอมพาวด์ทั้งหมดของไทย รองลงมาเป็นสหรัฐฯ (14.2%) และสหภาพยุโรป (12.6%) (Box 1)

  - **ยางผสม** ไทยมีสัดส่วนของปริมาณส่งออกในตลาดโลกสูงเป็นอันดับ 1 อยู่ที่ 48.8% ในปี 2567 (ภาพที่ 2) รองลงมาเป็นเวียดนาม (24.5%) และมาเลเซีย (15.4%) ตามลำดับ โดยจีนเป็นตลาดนำเข้าหลักของโลกในสัดส่วนกว่า 98.5% และจีนยังเป็นตลาดส่งออกเกือบทั้งหมดของไทยคิดเป็นสัดส่วนราว 97.7% ของปริมาณส่งออกยางผสมทั้งหมดของไทย อย่างไรก็ตาม ตลาดจีนนำเข้ายางผสมจากไทยเพียง 41.1% ของความต้องการยางผสมทั้งหมดของจีน และนำเข้าส่วนที่เหลือจากเวียดนาม (35.2%) และมาเลเซีย (13.6%)

ในปี 2567 ผลผลิตยางพาราธรรมชาติทั่วโลกมีปริมาณทั้งสิ้น 14.9 ล้านตัน โดยประเทศไทยมีผลผลิตยางพารามากเป็นอันดับ 1 ของโลก คิดเป็นสัดส่วนประมาณ 33.5% ของผลผลิตโลก รองลงมา ได้แก่ อินโดนีเซีย โกตดิวัวร์ เวียดนาม จีน และอินเดีย ตามลำดับ สะท้อนว่าภูมิภาคเอเชียเป็นแหล่งผลิตยางพาราที่สำคัญของโลก (สัดส่วนมากกว่า 82% ของผลผลิตยางพาราทั่วโลก) คู่แข่งหลักของไทยจึงเป็นประเทศในกลุ่มอาเซียนด้วยกัน โดยเฉพาะอินโดนีเซีย มาเลเซีย และประเทศกลุ่ม CLMV (Cambodia, Laos, Myanmar, Vietnam) (ภาพที่ 3) ซึ่งมีผลผลิตยางพาราส่วนเกินในระดับสูงและส่งออกเช่นเดียวกับไทย อย่างไรก็ตาม ปัจจุบันไทยยังคงสถานะเป็นผู้ส่งออกผลิตภัณฑ์ยางขั้นกลางสำคัญของโลก ทั้งยางแผ่นรมควัน ยางแท่ง น้ำยางข้น และยางผสมที่ไทยมีการส่งออกมากเป็นอันดับหนึ่งของโลก

Figure 3: World Natural Rubber Production & Consumption

Share of World NR Production and Consumption (2024)

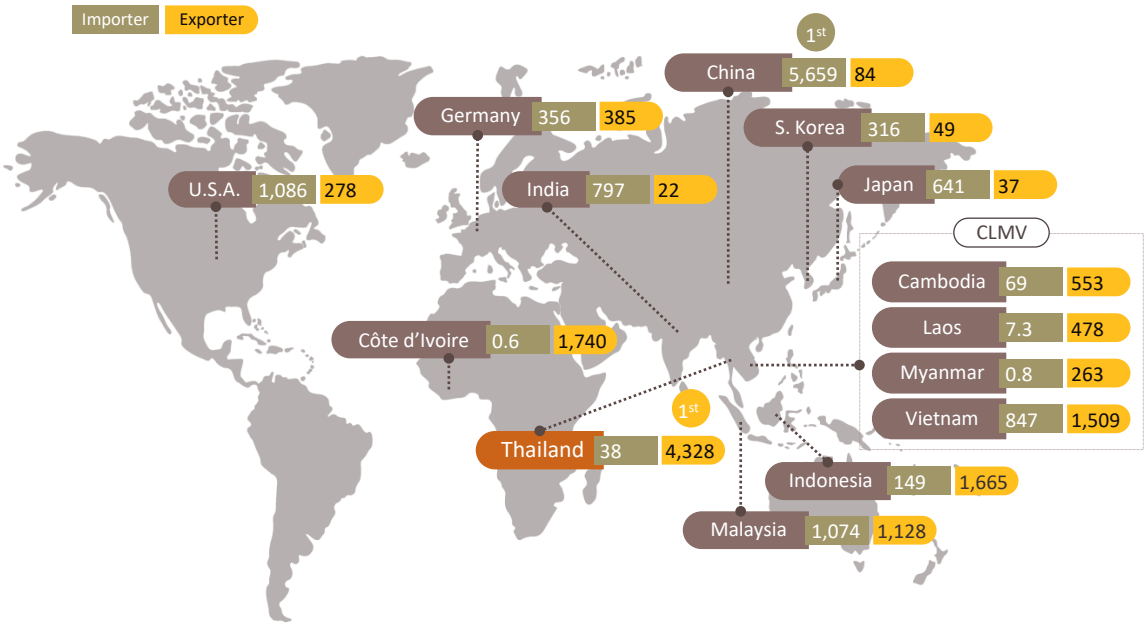
Production	
Thailand	**33.5%**
Indonesia	14.3%
Côte d'Ivoire	12.1%
Vietnam	8.7%
China	5.9%
India	5.9%
Laos	3.8%
Myanmar	3.2%
Cambodia	2.7%
Malaysia	2.6%
Others	7.3%

Consumption	
China	45.2%
India	9.4%
Thailand	**7.8%**
U.S.A.	5.6%
Japan	4.1%
Indonesia	4.1%
Vietnam	2.6%
Brazil	1.9%
S. Korea	1.8%
Malaysia	1.8%
Others	15.7%

Source: The Association of Natural Rubber Producing Countries (ANRPC), Malaysian Rubber Council, Office of Agricultural Economics (OAE), Rubber Authority of Thailand (RAOT), and compiled by Krungsri Research
Note: Estimated by OAE and forecasted by Krungsri Research

Figure 4: World Exports and Imports of Natural Rubber* (2024)

(Unit : 1,000 Tonnes)

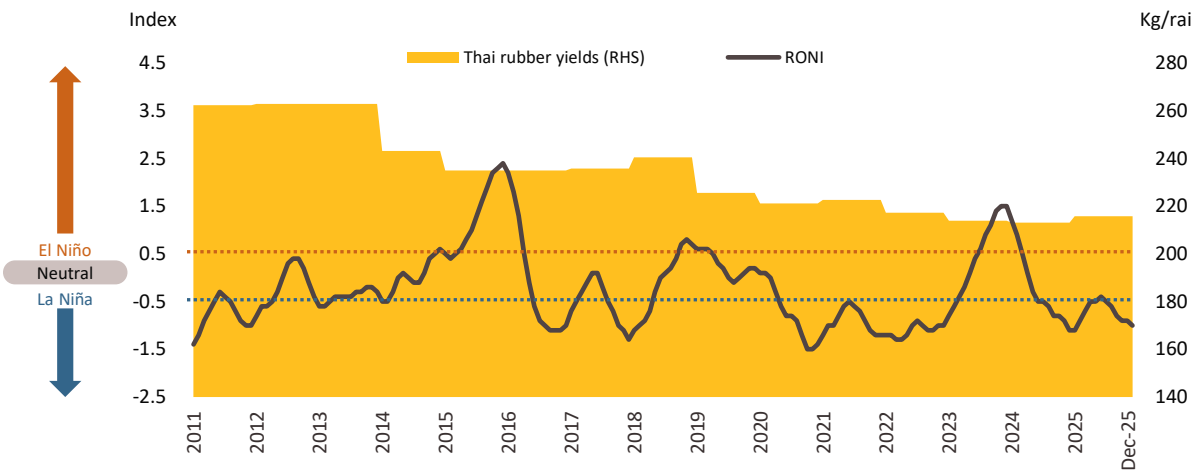
Source: Trademap, Wikipedia, and compiled by Krungsri Research
Note: * HS Code 4001, 4005 and 400280

ด้านปริมาณการบริโภคผลิตภัณฑ์ยางพาราขั้นกลางทั่วโลกในปี 2567 อยู่ที่ 15.4 ล้านตัน โดยความต้องการใช้ยางพาราส่วนใหญ่อยู่ในกลุ่มอุตสาหกรรมยานยนต์ และชิ้นส่วน รองลงมาเป็นกลุ่มอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางทางการแพทย์และถุงมือยางเพื่อใช้ป้องกันโรคและสุขอนามัยทั่วไป และกลุ่มอุตสาหกรรมก่อสร้างทั่วไปตลอดจนการก่อสร้างโครงสร้างพื้นฐาน**โดยจีนเป็นทั้งผู้บริโภคและผู้นำเข้ายางพารารายใหญ่ที่สุดของโลก ด้วยสัดส่วนสูงถึง 45.2% และ 41.2% ของปริมาณการบริโภคและนำเข้าของโลกตามลำดับ** รองลงมาได้แก่ อินเดีย ไทย สหรัฐฯ ญี่ปุ่น อินโดนีเซีย และเวียดนาม (ภาพที่ 3 และ 4) ตลาดส่งออกผลิตภัณฑ์ยางของไทยจึงมีลักษณะกระจุกตัวอยู่ในประเทศผู้บริโภครายใหญ่ โดยในปี 2567 ไทยพึ่งพาตลาดจีนในสัดส่วนถึง 52.5% สหรัฐฯ 6.6% และมาเลเซีย 5.9% ของปริมาณส่งออกผลิตภัณฑ์ยางขั้นกลางทั้งหมดของไทย ทำให้อุตสาหกรรมยางพารามีความเสี่ยงสูงต่อภาวะผันผวนทางเศรษฐกิจของตลาดส่งออกหลัก

สถานการณ์ที่ผ่านมา

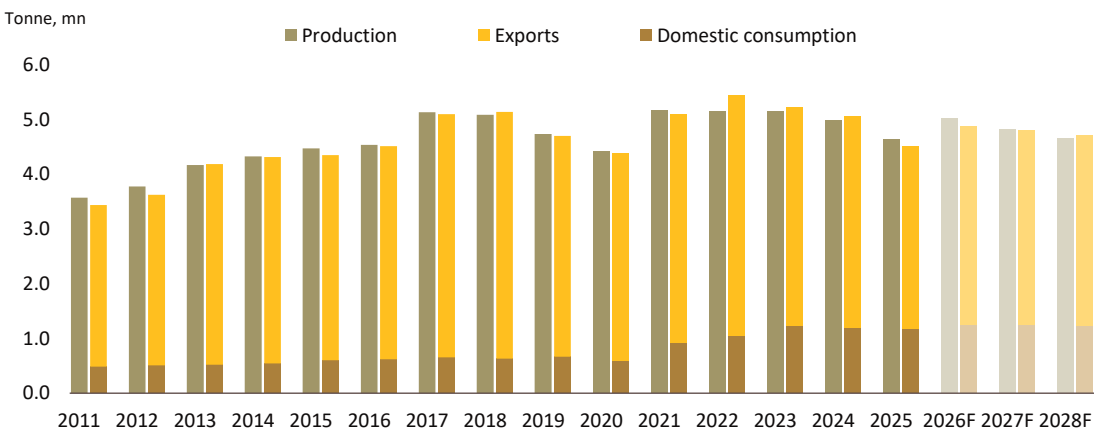
ปี 2568 ประเทศไทยมีพื้นที่เก็บเกี่ยวยางพาราโดยรวม 22.4 ล้านไร่ เพิ่มขึ้นเล็กน้อย 0.2% จากปีก่อน ตามการเร่งขยายพื้นที่เพาะปลูกในปี 2562 โดยพื้นที่เก็บเกี่ยวส่วนใหญ่อยู่ในภาคใต้คิดเป็นสัดส่วนราว 57% ของพื้นที่เพาะปลูกยางพาราทั้งประเทศ ซึ่งสัดส่วนดังกล่าวปรับลดลงต่อเนื่องจากที่เคยสูงถึง 68% ในช่วง 10 ปีก่อน เนื่องจากมีการปลูกในภาคตะวันออกเฉียงเหนือมากขึ้น (เพิ่มเป็น 27.0% ของพื้นที่ปลูกยางทั้งประเทศ จากเดิม 17% ในปี 2558) **ทั้งนี้ผลผลิตยางพาราขั้นต้นปี 2568 ประเมินว่าจะอยู่ที่ 4.9 ล้านตัน เพิ่มขึ้น 1.1%** ผลจาก 1) สภาพภูมิอากาศที่เข้าสู่ภาวะปกติ และภาวะลานีญาซึ่งเอื้ออำนวยให้อัตราผลผลิตต่อไร่เพิ่มขึ้นราว 1.2% (ภาพที่ 5) และ 2) การปรับปรุงระบบควบคุมโรคใบร่วงชนิดใหม่ (Circular Leaf Fall Disease) ของเกษตรกรของไทยส่วนใหญ่ทำได้อย่างมีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น ทำให้สามารถกรีดยางได้ผลผลิตสูงขึ้นในหลายพื้นที่ อย่างไรก็ตาม แม้ผลผลิตยางดิบจะเพิ่มขึ้น แต่**ปริมาณการแปรรูปเป็นยางขั้นกลางในปี 2568 กลับลดลงเหลือ 4.6 ล้านตัน[3/] หดตัวที่ -7.2%** เนื่องจากความต้องการของอุตสาหกรรมต่อเนื่องในประเทศ[3/] ที่ลดลง ประกอบกับการปรับเพิ่มสัดส่วนการใช้ยางสังเคราะห์แทนยางพาราในบางผลิตภัณฑ์เพื่อส่งออก[3/] ตามทิศทางราคาน้ำมันดิบที่ปรับตัวลง (ราคาน้ำมันดิบดูไบลดลงเฉลี่ย -14.2% ในปี 2568) (ภาพที่ 6)

Figure 5: Relative Oceanic Niño Index and Thai Rubber Yields

Source: Office of Agricultural Economics, National Oceanic and Atmospheric Administration and compiled by Krungsri Research
Note: index ≥ +0.5 indicates that rainfall is lower than normal (El Niño);
index ≤ -0.5 indicates that rainfall is greater than normal (La Niña)

Figure 6: Thailand Natural Rubber Production, Consumption and Exports[3/]

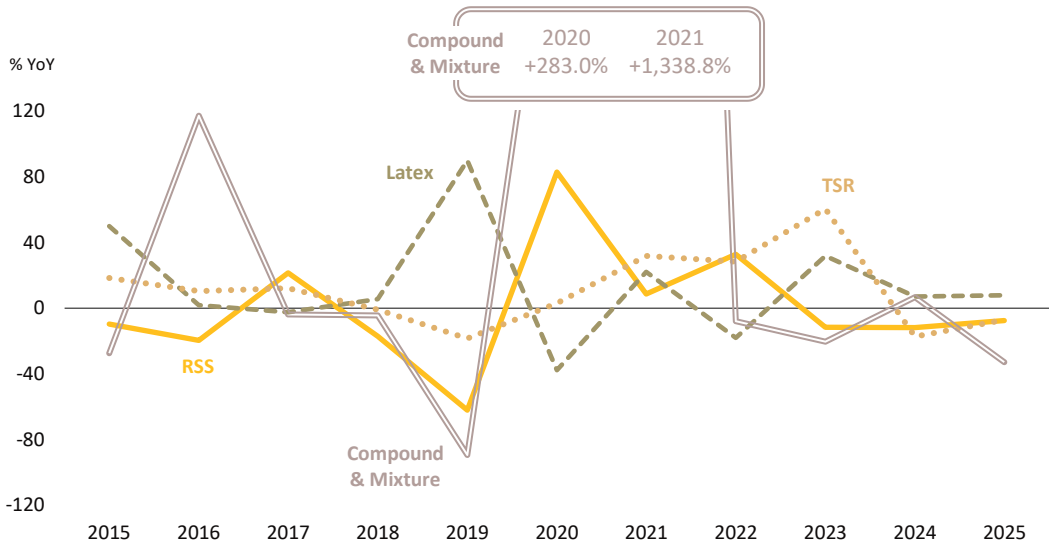

Source: OAE, DOA, MOC, and compiled by Krungsri Research

3/ คำนวณจากปริมาณเนื้อยางแห้ง (Dry Rubber Content : DRC) เท่านั้น ไม่รวมส่วนที่เป็นน้ำ สารเคมีอื่นๆผสม

ความต้องการใช้ยางพาราขั้นกลางในประเทศหดตัว -0.8% อยู่ที่ 1.2 ล้านตัน[3/] **ในปี 2568** (ภาพที่ 6) ส่วนใหญ่จากการหดตัวของความต้องการใช้ผลิตภัณฑ์ยางแผ่นรมควัน 9.0 หมื่นตัน (-7.6%) ยางแท่ง 4.8 แสนตัน (-7.1%) กลุ่มยางคอมพาวด์และยางผสมซึ่งความต้องการใช้รวมกันเหลือ 1.2 แสนตัน (-33.0%) แม้มีการขยายตัวของบางผลิตภัณฑ์ ได้แก่ น้ำยางข้น 3.4 แสนตัน (+7.7%) และยางประเภทอื่นๆ 1.6 แสนตัน (+74.3%) (ภาพที่ 7) แรงฉุดมาจากการหดตัวของอุตสาหกรรมในกลุ่มผลิตภัณฑ์อื่น ๆ[4/] (-37.8%) รองเท้า (-21.3%) ยางยืด[5/] (-18.5%) และสายพาน (-10.8%) ที่หดตัวรุนแรงหายไปจากปี 2567 ถึง 1.2 แสนตัน ซึ่งสอดคล้องกับสถานการณ์ปี 2568 ที่ภาคการผลิตสินค้าฟุ่มเฟือยและอุตสาหกรรมสิ่งทอต่างเผชิญภาวะกำลังซื้อโลกที่ชะลอตัวประกอบกับต้นทุนการผลิตที่พุ่งสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง อีกทั้งการใช้ยางสังเคราะห์มาทดแทนบางส่วนเพื่อบริหารต้นทุนการผลิต แม้ความต้องการยางล้อจะได้รับอานิสงส์จากการเติบโตของยานยนต์ไฟฟ้า ตลาดเปลี่ยนยางทดแทนและการซ่อมบำรุงยานยนต์ที่มีความจำเป็นสูง อาทิ ยางยานพาหนะ (+2.7%) ยางรถจักรยานยนต์ (+7.5%) อะไหล่รถยนต์ (+19.7%) ยางหล่อดอก (+51.8%) แต่แรงบวกดังกล่าวยังไม่เพียงพอที่จะชดเชยการหดตัวรุนแรงของกลุ่มผลิตภัณฑ์ดั้งเดิมที่อ่อนไหวต่อภาวะชะลอตัวทางเศรษฐกิจ

Figure 7: Thailand Consumption of Rubber Products

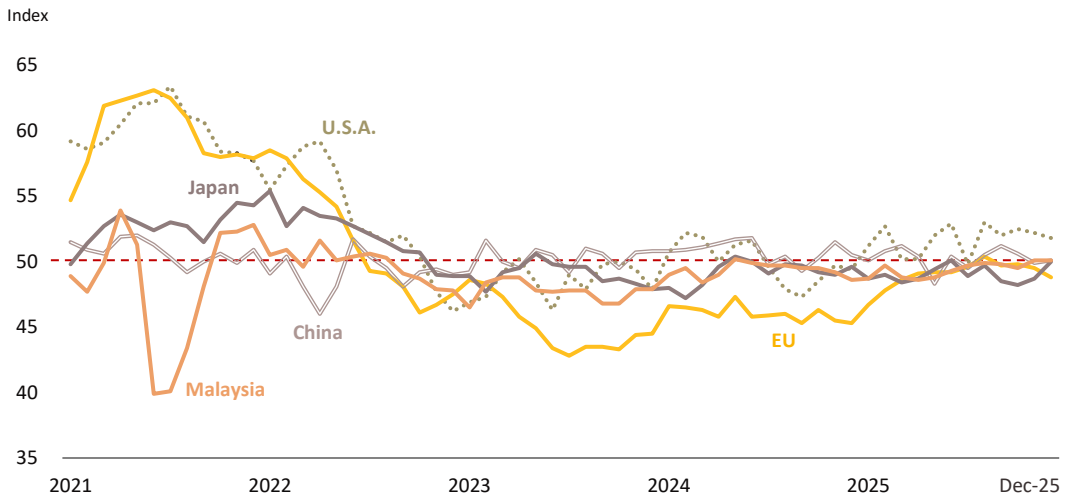
Source: DOA, and compiled by Krungsri Research

4/ ผลิตภัณฑ์อื่นๆ ครอบคลุมผลิตภัณฑ์ยางอุตสาหกรรม ชิ้นส่วนเครื่องจักร และของใช้ทั่วไป ซึ่งเป็นกลุ่มที่มีความยืดหยุ่นทางอุปสงค์สูง เมื่อเศรษฐกิจโลกชะลอตัว ภาคการผลิตและกำลังซื้อในกลุ่มสินค้าฟุ่มเฟือยจะลดลงก่อนเป็นอันดับแรก

5/ ยางยืดส่วนใหญ่ถูกใช้ในอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มและสิ่งทอ

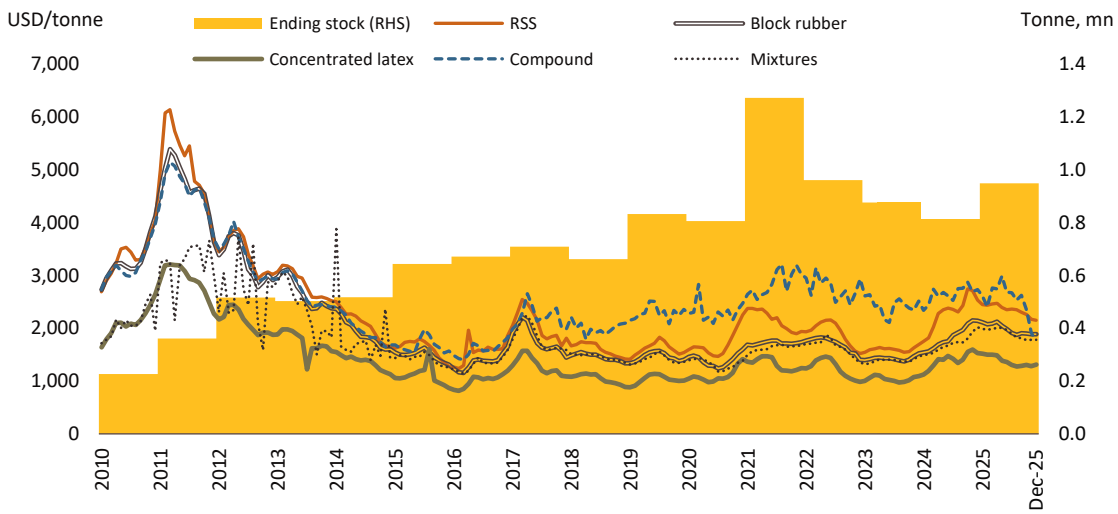
การเคลื่อนไหวของราคายางพารา จากสภาพอากาศของไทยที่เอื้ออำนวยในปี 2568 ส่งผลให้อัตราผลผลิตต่อไร่เพิ่มสูงขึ้น หนุนให้ผลผลิตยางพาราขั้นต้นขยายตัว และกดดันราคาจำหน่ายยางแผ่นดิบชั้น 3 ไม่รมควัน (ราคา ณ หน้าสวนยาง) ของไทยโดยเฉลี่ยหดตัว -13.7% อยู่ที่ 60.3 บาท/กก. เช่นเดียวกับราคาส่งออกน้ำยางข้นและยางคอมพาวด์ที่ลดลงมาอยู่ที่ระดับเฉลี่ย 1,377 ดอลลาร์สหรัฐ/ตัน (-1.5%) และ 2,503 ดอลลาร์สหรัฐ/ตัน (-5.3%) ตามลำดับ จากการแข่งขันด้านราคาที่รุนแรง และความต้องการใช้ในภาคอุตสาหกรรมต่อเนื่องที่ได้รับผลกระทบจากภาวะไม่แน่นอนทางเศรษฐกิจและภาคการผลิตของโลก สะท้อนจากดัชนี Purchasing Manager Index (PMI) ภาคการผลิตของประเทศคู่ค้าสำคัญที่อยู่ในระดับต่ำกว่า 50 จุด (ภาพที่ 8) อย่างไรก็ตาม ราคาส่งออกผลิตภัณฑ์ยางพาราส่งออกกลุ่มที่มีทิศทางเพิ่มสูงขึ้น ได้แก่ ยางผสมอยู่ที่ 1,900 ดอลลาร์สหรัฐ/ตัน (+11.8%) ยางแท่งอยู่ที่ 1,982 ดอลลาร์สหรัฐ/ตัน (+7.9%) ยางแผ่นรมควันอยู่ที่ 2,346 ดอลลาร์สหรัฐ/ตัน (+1.7%) (ภาพที่ 9 และตารางที่ 1) ปัจจัยหนุนสำคัญมาจาก 1) ความต้องการใช้ยางของโลกที่เพิ่มขึ้น โดยเฉพาะตลาดจีนซึ่งเป็นผู้นำเข้ารายใหญ่เพื่อใช้ในภาคอุตสาหกรรมยานยนต์และชิ้นส่วน และ 2) ปัญหาด้านอุปทานผลผลิตโดยเฉพาะโรคระบาดและภัยแล้งในบางประเทศคู่แข่งสำคัญ (อินโดนีเซียและมาเลเซีย) ที่ยังไม่กลับสู่ระดับปกติ ทำให้ปริมาณยางในตลาดโลกมีจำกัด

Figure 8: Purchasing Managers Indices

Source: CEIC, and compiled by Krungsri Research

Figure 9: Thailand Ending Stock and Rubber Export Prices

Source: DOA, OAE, DIT, World Bank, MOC, and compiled by Krungsri Research

ปริมาณส่งออกยางพาราขั้นกลางของไทยขยายตัว 6.4% อยู่ที่ 4.6 ล้านตัน[6/] คิดเป็นมูลค่า 8.8 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ (+13.9%) ในปี 2568 โดยประเทศจีนยังคงเป็นตลาดหลักมีสัดส่วน 61.3% ของปริมาณส่งออกยางพาราขั้นกลางทั้งหมดของไทย รองลงมาเป็นมาเลเซีย (7.0%) ญี่ปุ่น (5.5%) สหรัฐฯ (4.6%) และอินเดีย (4.0%) ตามลำดับ (ตารางที่ 1) โดยปริมาณส่งออกที่ขยายตัวมาจากการส่งออกผลิตภัณฑ์ยางผสมเป็นหลักอยู่ที่ 1.75 ล้านตัน (+25.5%) รองลงมาเป็นน้ำยางข้นอยู่ที่ 0.73 ล้านตัน (+8.2%) ยางแผ่นอยู่ที่ 0.44 ล้านตัน (+24.7%) และยางคอมพาวด์อยู่ที่ 0.18 ล้านตัน (+60.8%) ตามลำดับ ส่วนผลิตภัณฑ์ที่ปริมาณส่งออกหดตัว ได้แก่ ยางแท่งอยู่ที่ 1.48 ล้านตัน (-16.0%) ยางเครฟและยางอื่นๆอยู่ที่ 0.02 ล้านตัน (-32.6%) ทั้งนี้ ภาพรวมตลาดส่งออกขยายตัวจากประเทศจีนเป็นหลัก (+24.3%) อยู่ที่ 2.8 ล้านตัน ทั้งผลิตภัณฑ์ยางแผ่น (+217.0%) น้ำยางข้น (+58.1%) ยางคอมพาวด์ (+63.7%) และยางผสม (+27.8%) แรงหนุนจาก 1) การยางแห่งประเทศไทยได้บรรลุการเจรจากับรัฐบาลจีน โดยยกเว้นภาษีนำเข้ายางธรรมชาติ[7/] ของไทยที่ส่งออกผ่านเส้นทางแม่น้ำโขงเป็น 0% 2) ความต้องการยางล้อจากอุตสาหกรรมการผลิตยานยนต์ไฟฟ้า (EV) ในจีนเพื่อรองรับทั้งตลาดรถใหม่ (OEM) และตลาดทดแทน (Replacement) 3) มาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจของรัฐบาลจีนในช่วงต้นปี 2568 ส่งผลให้ภาคอุตสาหกรรมเร่งสะสมสต็อกยางพารา (Restocking) เพื่อรองรับการฟื้นตัวของภาคการผลิตและการส่งออกผลิตภัณฑ์ยางของจีนไปยังตลาดใหม่ๆ เช่น ตะวันออกกลางและแอฟริกา 4) จีนมีความกังวลด้านมาตรการบังคับใช้กฎหมายว่าด้วยสินค้าที่ปลอดจากการตัดไม้ทำลายป่า (EUDR) จึงนำเข้ายางจากไทยเพิ่มขึ้น เนื่องจากเชื่อมั่นด้านความพร้อมในการจัดการระบบตรวจสอบย้อนกลับ (Traceability) ของไทย เพื่อรองรับการผลิตผลิตภัณฑ์ปลายน้ำที่ต้องส่งออกไปยังตลาดยุโรป และ 5) ภาวะการขาดแคลนด้านอุปทานในประเทศคู่แข่ง โดยเฉพาะผลผลิตยางพาราในอินโดนีเซียและมาเลเซียยังคงฟื้นตัวได้ไม่เต็มที่จากปัญหาโรคใบร่วงและอายุของต้นยางที่มากขึ้น ขณะที่ไทยยังมีอุปทานเพียงพอรองรับความต้องการของผู้นำเข้าในจีน

Table 1: Thailand Rice Exports (By Type)

Natural Rubber[8/]

	Tonne, mn	% YoY	USD, bn	% YoY	USD/ tonne	% YoY
2020	4.35	-3.9	5.87	-4.5	1,343	-1.7
2021	4.71	8.3	7.84	33.5	1,667	24.1
2022	5.02	6.5	8.11	3.4	1,616	-3.0
2023	4.46	-11.2	6.17	-23.9	1,384	-14.4
2024	4.33	-2.9	7.72	25.1	1,777	28.3
2025	4.61	6.4	8.79	13.9	1,908	7.4
(Share)	China (61.3%), Malaysia (7.0%), Japan (5.5%)					

Concentrated Latex

	Tonne, mn	% YoY	USD, bn	% YoY	USD/ tonne	% YoY
2020	1.15	2.4	1.28	11.0	1,107	7.4
2021	1.19	3.4	1.56	22.6	1,321	19.3
2022	1.10	-7.0	1.38	-11.5	1,242	-6.0
2023	0.77	-30.0	0.81	-41.8	1,042	-16.1
2024	0.68	-12.2	0.94	17.0	1,398	34.1
2025	0.73	8.2	1.02	7.8	1,377	-1.5
(Share)	Malaysia (40.4%), China (36.3%), U.A.E. (2.9%)					

Mixed Rubber

	Tonne, mn	% YoY	USD, bn	% YoY	USD/ tonne	% YoY
2020	1.58	24.5	2.11	19.7	1,326	-5.8
2021	1.17	-25.8	1.91	-9.3	1,628	22.8
2022	1.63	38.5	2.65	38.7	1,647	1.2
2023	1.62	-0.4	2.24	-15.2	1,388	-15.7
2024	1.40	-13.8	2.42	8.0	1,699	22.4
2025	1.75	25.5	3.33	37.3	1,900	11.8
(Share)	China (99.4%), India (0.5%)					

Ribbed Smoked Sheet (RSS)

	Tonne, mn	% YoY	USD, bn	% YoY	USD/ tonne	% YoY
2020	0.38	-20.8	0.65	-14.6	1,697	5.4
2021	0.51	35.6	1.09	68.5	2,159	27.2
2022	0.46	-10.2	0.87	-20.1	1,916	-11.3
2023	0.35	-22.6	0.57	-35.3	1,601	-16.4
2024	0.35	-0.6	0.81	43.2	2,308	44.1
2025	0.44	24.7	1.03	26.5	2,346	1.7
(Share)	China (37.7%), Japan (20.7%), U.S.A. (11.2%)					

Technically Specified Rubber (TSR)

	Tonne, mn	% YoY	USD, bn	% YoY	USD/ tonne	% YoY
2020	1.09	-26.1	1.55	-28.3	1,392	-4.4
2021	1.66	51.8	2.85	84.1	1,721	23.6
2022	1.66	0.2	2.82	-1.3	1,687	-2.0
2023	1.58	-5.1	2.25	-20.0	1,430	-15.2
2024	1.76	11.5	3.20	42.0	1,837	28.5
2025	1.48	-16.0	2.94	-8.0	1,982	7.9
(Share)	China (42.4%), Japan (10.4%), U.S.A. (9.3%)					

Compound rubber

	Tonne, mn	% YoY	USD, bn	% YoY	USD/ tonne	% YoY
2020	0.11	-3.9	0.24	-3.0	2,310	0.8
2021	0.12	13.3	0.34	39.9	2,858	23.7
2022	0.11	-8.1	0.31	-10.2	2,763	-3.3
2023	0.11	2.7	0.27	-10.8	2,426	-12.2
2024	0.11	0.9	0.30	9.9	2,644	9.0
2025	0.18	60.8	0.45	48.8	2,503	-5.3
(Share)	India (57.4%), China (11.7%), U.S.A. (9.4%)					

Source: Ministry of Commerce (MOC), and compiled by Krungsri Research

6/ น้ำหนักผลิตภัณฑ์ยางพาราที่ชั่งตวงวัดหน้าด่านศุลกากร ทั้งนี้หากนำมาคำนวณเฉพาะปริมาณยางแห้ง (DRC) จะอยู่ที่ 3.3 ล้านตัน โดยพิจารณา DRC ของน้ำยางข้นเฉลี่ยอยู่ที่ 60% ส่วนยางคอมพาวด์และยางผสมเฉลี่ย DRC อยู่ที่ 80%-95%

7/ พิกัด HS Code 4001 และ 4002 ที่ส่งออกผ่านเส้นทางแม่น้ำโขงจากเดิม 20% เหลือ 0% ซึ่งช่วยเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของไทยให้ทัดเทียมกับกลุ่มประเทศ CLMV

8/ HS code ประกอบด้วย 4001, 4005 และ 400280

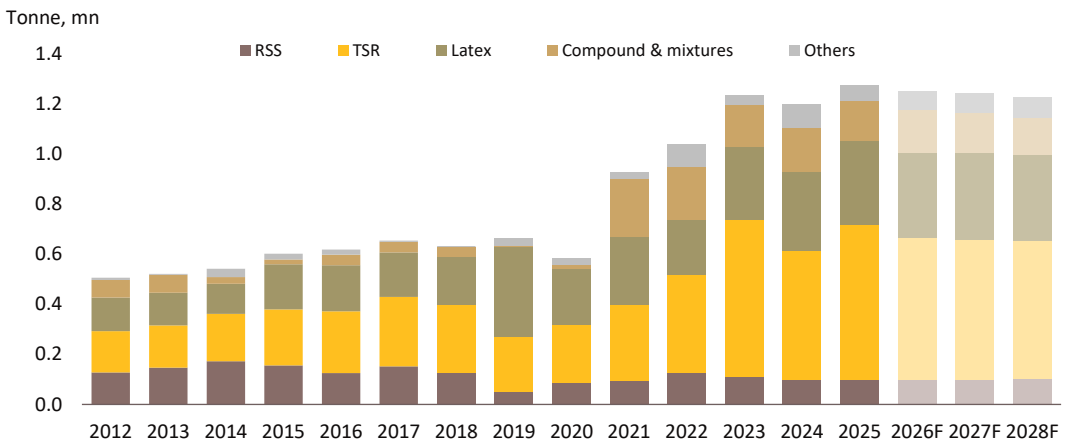
แนวโน้มอุตสาหกรรม

ปี 2569-2571 *ภาพรวมอุตสาหกรรมยางพาราของไทยเติบโตได้อย่างค่อยเป็นค่อยไป* ทั้งด้านผลผลิต ปริมาณจำหน่ายในประเทศและส่งออก ดังนี้

- **ผลผลิตยางพาราขั้นกลางของไทยคาดว่าจะทรงตัวในอัตราเฉลี่ย -0.3% ถึง +0.7% ต่อปี**[9/] ***โดยในปี 2569 ผลผลิตยางพารามีแนวโน้มขยายตัวเฉลี่ย 7.9-8.9%*** แรงหนุนจาก 1) สภาพอากาศและอุณหภูมิในไทยที่เอื้ออำนวยจากผลของปรากฏการณ์ลานีญาที่มีแนวโน้มจะเข้าสู่ภาวะปกติ[10/] ในช่วง 3 ไตรมาสแรกของปี ส่งผลให้อัตราผลผลิตต่อไร่เพิ่มขึ้น โดยคาดว่าผลผลิตยางพาราขั้นต้นจะเพิ่มขึ้นเฉลี่ย 1.0-2.0% 2) การขยายพื้นที่ปลูกในช่วงปี 2546-2556[11/] ซึ่งกำลังอยู่ในช่วงอายุที่ให้ผลผลิตน้ำยางต่อไร่สูง[12/] และ 3) แรงจูงใจในการบำรุงรักษาต้นยางเพื่อเพิ่มผลผลิตและเร่งเก็บเกี่ยวผลผลิตของเกษตรจากทิศทางราคายางพาราที่จูงใจ ตามความต้องการใช้ที่เพิ่มขึ้นโดยเฉพาะยางรถยนต์ ***อย่างไรก็ตาม ในปี 2570-2571 คาดว่าผลผลิตมีทิศทางหดตัวเฉลี่ย -3.2% ถึง -4.2% ต่อปี*** แรงฉุดจาก 1) สภาพอากาศที่ร้อนและปริมาณฝนที่ลดลงจากการเข้าสู่ภาวะเอลนีโญที่กลับมาสร้างความเสียหายต่อผลผลิต และ 2) ความเสี่ยงด้านโรคระบาดใบร่วงยางพาราทั้งสายพันธุ์เดิมและสายพันธุ์ใหม่[13/] ทำให้เกษตรกรบางส่วนหันไปปลูกพืชหรือสัตว์เศรษฐกิจอื่นทดแทน (อาทิ ทุเรียน ปาล์มน้ำมัน โคเนื้อ)

- **ปริมาณการจำหน่ายในประเทศมีแนวโน้มขยายตัว 0.8-1.8% ต่อปี** (ภาพที่ 10) แรงหนุนจาก 1) ความต้องการในอุตสาหกรรมต่อเนื่องโดยเฉพาะยานยนต์ ยางล้อ และชิ้นส่วนรถยนต์ไฟฟ้าที่ได้รับอานิสงส์จากมาตรการ EV 3.5 ที่ต้องมีการผลิตชดเชยการนำเข้าช่วงก่อนหน้าภายในปี 2569-2570 และนโยบายสนับสนุนการผลิต HEV และ MHEV ผ่านมาตรการลดภาษีสรรพสามิตในช่วงปี 2569-2575 2) ความต้องการในภาคก่อสร้างคาดว่าจะทยอยฟื้นตัว ตามการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานของภาครัฐ อาทิ เส้นทางรถไฟทางคู่ พื้นที่เขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก (EEC) และการฟื้นตัวในภาคก่อสร้างของเอกชน อาทิ โรงงาน อาคารเชิงพาณิชย์ในพื้นที่ EEC โรงแรมของเชนรายใหญ่ การซ่อมแซมสิ่งปลูกสร้างที่ได้รับผลกระทบจากอุทกภัยภาคใต้ และ 3) มาตรการภาครัฐในการดูดซับผลผลิตที่คาดว่าจะยังคงมีอย่างต่อเนื่องและอาจทวีความเข้มข้นเพื่อขยายประสิทธิผลการใช้นโยบาย อาทิ นโยบายส่งเสริมการใช้ยางพาราในประเทศ การจัดทำเขตส่งเสริมนวัตกรรมยางพาราระเบียงเศรษฐกิจพิเศษภาคใต้ (Southern Economic Corridor of Rubber Innovation: SECri) การพัฒนาโครงการบริหารจัดการคาร์บอนเครดิต การจัดทำราคายางอ้างอิงของไทย (Rubber Reference Price) การซื้อขายประมูลยางพาราผ่าน Digital Platform Thai Rubber Trade (TRT) และการดำเนินมาตรการรองรับกฎหมาย EUDR

Figure 10: Thailand Domestic Consumption of Rubber* (By Product)

Source: DOA, and compiled by Krungsri Research
Note: *Includes only the dry rubber content (DRC).

9/ กรณีไม่มีการตัดต้นยางแบบถาวรและไม่มีความร่วมมือในการลดอุปทานยางพาราของประเทศผู้ผลิตยางพาราในเอเชีย

10/ จากข้อมูลของ NOAA (National Oceanic and Atmospheric Administration) El Niño เกิดขึ้นล่าสุดในช่วงปี 2566-2567 ส่งผลให้ความน่าจะเป็นในการเกิดภาวะลานีญาในปี 2568-2569 มีค่อนข้างสูง ซึ่งวิจัยกรุงศรีคาดว่าจะคงอยู่ต่อเนื่อง 1-2 ปี จากนั้นสภาพอากาศมีแนวโน้มเข้าสู่ภาวะปกติ และคาดว่าจะปรับตัวเป็น El Niño ในปี 2570-2571

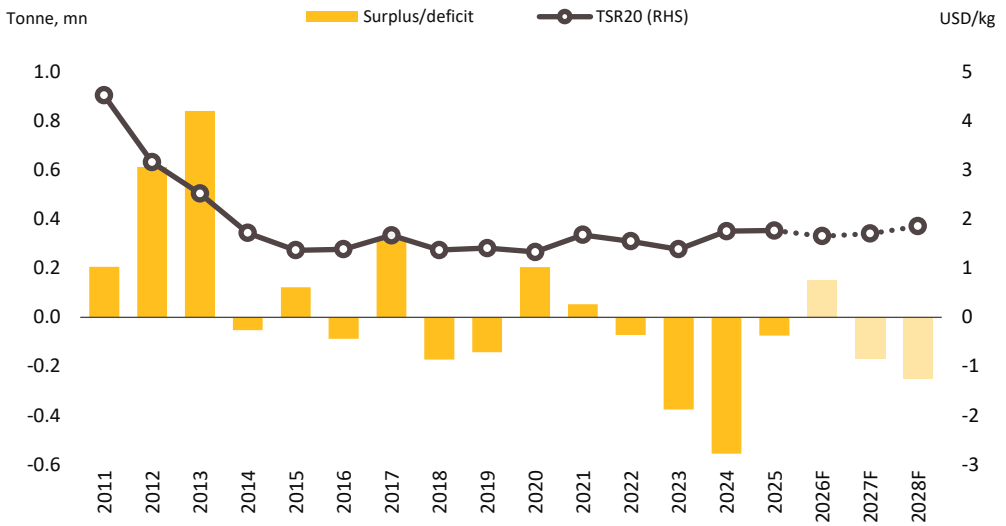
11/ ช่วงของโครงการส่งเสริมปลูกยางพารา 1 ล้านไร่ของรัฐบาลไทยในปี 2546-2556

12/ โดยทั่วไปต้นยางพาราจะเริ่มให้ผลผลิตน้ำยางสูงและคงที่เมื่ออายุ 10-20 ปี

13/ เริ่มระบาดในไทยปี 2562 ถึงปัจจุบันปี 2567 การระบาดของโรคใบร่วงยางพาราสามารถพบทั้งสายพันธุ์เดิมและสายพันธุ์ใหม่ เกิดขึ้นได้ในทุกพันธุ์ของยางที่ปลูก ยากต่อการควบคุมโรคและป้องกันกำจัดโรค โดยสายพันธุ์โรคใบร่วงยางพาราในปัจจุบันเป็นเชื้อรา Pestalotiopsis sp. หรือเชื้อรา Colletotrichum sp. สามารถแพร่ระบาดได้โดยการพัดไปตามกระแสลม และน้ำฝน รวมถึงการเคลื่อนย้ายต้นพันธุ์ หรือวัสดุปลูกจากแปลงที่เกิดโรค ส่งผลให้การเติบโตของต้นยางพาราหยุดชะงัก และทำให้ปริมาณผลผลิตลดลงราว 30-50%

- **ราคายางพาราในตลาดโลกมีแนวโน้มปรับเพิ่มขึ้นเฉลี่ย 1.9-2.9% ต่อปี** โดยคาดว่าในปี 2569 แม้อุปทานมีทิศทางเพิ่มขึ้นจากสภาพอากาศที่เอื้ออำนวยในช่วง 3 ไตรมาสแรกของปี โดยเฉพาะในพื้นที่เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ซึ่งเป็นแหล่งเพาะปลูกยางพารารายใหญ่ของโลก แต่อุปสงค์ที่เพิ่มขึ้นในภาคการผลิตโดยเฉพาะยางรถยนต์ ตามทิศทางการผลิตรถยนต์ไฟฟ้าที่ยังขยายตัวทั่วโลก จะเอื้อให้ความต้องการใช้ยางแท่งเพิ่มขึ้นได้ โดยระดับราคายางแท่งในตลาดโลกมีแนวโน้มอยู่ที่ 1.75-1.85 ดอลลาร์สหรัฐ/กิโลกรัม ในปี 2569 (จาก 1.77 ดอลลาร์สหรัฐ/กิโลกรัม ในปี 2569) ส่วนปี 2570-2571 ผลจากภาวะภัยแล้งและโรคระบาดใบร่วงยางพาราในหลายประเทศ และความต้องการยางพาราที่จะขยายตัวรองรับความต้องการในตลาดโลกโดยเฉพาะอุตสาหกรรมยานยนต์จะหนุนให้ราคายางแท่งในตลาดโลกปรับขึ้นได้ต่อเนื่องเป็น 1.85-1.95 ดอลลาร์สหรัฐ/กิโลกรัม (ภาพที่ 11)

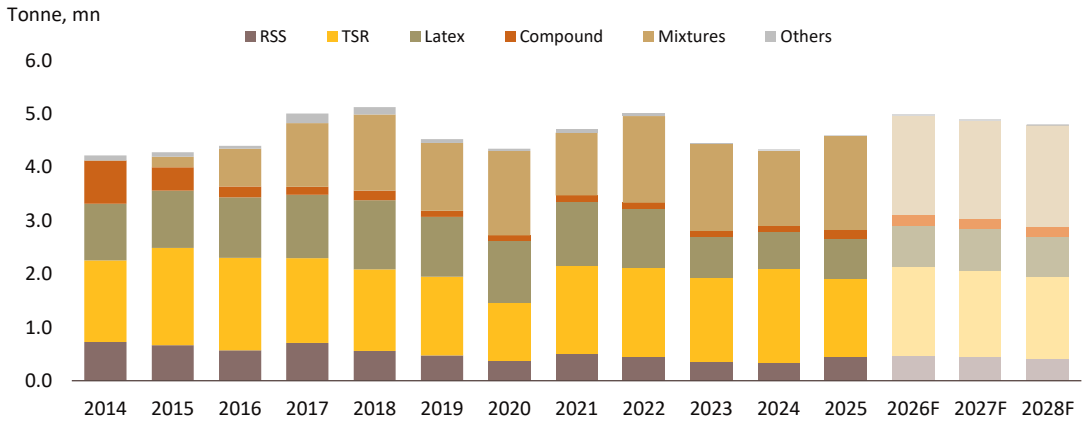
Figure 11: World Natural Rubber Balance

Source: OAE, ANRPC, and compiled by Krungsri Research
Note: 1. Forecasted by Krungsri Research
2. Balance = Supply (production) – demand (consumption)

- **ปริมาณการส่งออกในปี 2569-2571 คาดว่าจะขยายตัว 1.0-2.0% ต่อปี** สอดคล้องกับความต้องการใช้ยางพาราขั้นกลางของโลกที่คาดว่าจะทรงตัวเฉลี่ย 0.1-1.1% ต่อปี **โดยในปี 2569 คาดว่าปริมาณส่งออกจะเติบโตถึง 8.3-9.3%** ปัจจัยหนุนสำคัญมาจาก 1) ความต้องการสะสมสต็อก (Restocking) โดยเฉพาะในกลุ่มอุตสาหกรรมยานยนต์ ยางรถยนต์ และชิ้นส่วน เพื่อความมั่นคงด้านด้านอุปทานของห่วงโซ่การผลิตและรองรับการฟื้นตัวของตลาดในอนาคต การสนับสนุนให้ใช้รถยนต์ไฟฟ้า (EV) การขยายเมืองใหม่ที่ทำให้มีการเดินทางมากขึ้น และระเบียบด้านความปลอดภัยและสิ่งแวดล้อมที่เข้มงวดขึ้นในยุโรปและสหรัฐฯ ที่กระตุ้นรอบการเปลี่ยนยาง (Replacement Rate) ให้เร็วขึ้น 2) ความต้องการใช้อุปกรณ์ทางการแพทย์โดยเฉพาะถุงมือยาง เครื่องมือยางทางการแพทย์ และอุปกรณ์ยางพาราเพื่อสุขอนามัยที่เติบโตตามเมกะเทรนด์ด้านสุขภาพและการเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ และ 3) อุปทานโลกที่ยังเผชิญปัญหาด้านผลผลิตในอินโดนีเซีย และมาเลเซียจากผลกระทบของโรคระบาดใบร่วงยางพารา การปรับเปลี่ยนไปสู่พืชเศรษฐกิจอื่นที่ให้ผลตอบแทนจูงใจกว่าและเสี่ยงต่อภาวะโรคระบาดน้อยกว่า ได้แก่ ปาล์มน้ำมันและทุเรียน ปัญหาการขาดแคลนแรงงาน และสภาพภูมิอากาศที่แปรปรวนมากขึ้น ส่งผลให้ผู้นำเข้าหันมาสั่งซื้อยางพาราจากไทยเพื่อทดแทนอุปทานที่หายไปจากประเทศคู่ค้าอื่น **สำหรับปี 2570-2571 คาดว่าปริมาณส่งออกยางพาราไทยจะหดตัว -1.5% ถึง -2.5% ต่อปี** จาก 1) แรงกดดันด้านอุปทาน (Supply-side Constraint) โดยเฉพาะความเสี่ยงด้านภาวะผันผวนของสภาพอากาศจากภาวะเอลนีโญที่อาจกลับมาทำให้ผลผลิตลดลงและเกิดปัญหาขาดแคลนวัตถุดิบ (Supply Shortage) และ 2) ผู้นำเข้าในตลาดหลักอาจชะลอการสั่งซื้อเพื่อระบายหรือบริหารสต็อก (Destocking) ที่สะสมไว้ก่อนหน้า สำหรับแนวโน้มการส่งออกจำแนกรายผลิตภัณฑ์ (ภาพที่ 12) มีรายละเอียดดังนี้

Figure 12: Thailand Rubber Exports (By Product)

Note: Forecasted by Krungsri Research
Source: MOC, and compiled by Krungsri Research

- **ยางแผ่นรมควัน** : *ปริมาณส่งออกมีแนวโน้มหดตัว -1.1% ถึง -2.1% ต่อปี* แม้ว่ายางแผ่นรมควันของไทยยังคงได้รับการยอมรับด้านมาตรฐานและมีคุณภาพสูง เพื่อนำไปใช้ผลิตยางรถยนต์คุณภาพสูงโดยเฉพาะแก้มยางและหน้ายางล้อ สายพานลำเลียง ท่อยาง และอะไหล่รถยนต์ แต่จากผลของการเร่งสะสมสต็อกไว้สูงในช่วงปี 2568-2569 ทำให้คาดว่าปริมาณการส่งออกยางแผ่นในช่วงปี 2570-2571 จะมีทิศทางหดตัว ประกอบกับการสูญเสียความสามารถในการแข่งขันและส่วนแบ่งตลาดของไทยให้กับประเทศเพื่อนบ้าน (กัมพูชา สปป.ลาว เมียนมา และเวียดนาม) มากขึ้น

- **ยางแท่ง** : *ปริมาณส่งออกมีแนวโน้มเติบโต 0.6-1.6% ต่อปี* ตามการฟื้นตัวของอุตสาหกรรมต่อเนื่อง โดยเฉพาะยานยนต์ ยางรถยนต์และชิ้นส่วนยานยนต์ ซึ่งเป็นอุตสาหกรรมปลายน้ำที่สำคัญ ทั้งนี้ การผลิตและใช้รถยนต์ไฟฟ้าที่มีทิศทางเร่งตัวมากขึ้นโดยเฉพาะในตลาดจีนซึ่งเป็นประเทศคู่ค้าสำคัญของไทย ทำให้คาดว่าตลาดจีนจะมีความต้องการยางแท่งเพื่อผลิตยานยนต์ ยางล้อ และชิ้นส่วนยานยนต์สำหรับรถยนต์ไฟฟ้าเพิ่มขึ้นอีกจำนวนมาก ตลอดจนการผลิตเพื่อใช้เป็นชิ้นส่วนวิศวกรรมในภาคก่อสร้าง อาทิ ยางรองกันกระแทก ยางรองสะพานหรือรางรถไฟ

- **น้ำยางข้น** : *ปริมาณส่งออกมีแนวโน้มขยายตัว 0.8-1.8% ต่อปี* ตามการเติบโตของอุตสาหกรรมทางการแพทย์ ถุงมือยาง ผลิตภัณฑ์ยางทางการแพทย์ต่างๆ และของใช้ในครัวเรือน (อาทิ ที่นอนยางพารา หมอน เส้นด้ายยางยืด) ในประเทศคู่ค้า จากปัจจัยหนุน อาทิ การเพิ่มขึ้นของประชากร บริการทางการแพทย์ที่ครอบคลุมมากขึ้น การเพิ่มขึ้นของโรคต่างๆ รวมถึงการเติบโตของการใช้ผลิตภัณฑ์ด้านสุขอนามัย โดยตลาดหลักยังเป็นประเทศมาเลเซียซึ่งเป็นผู้นำเข้าน้ำยางข้นรายใหญ่ของไทย และเป็นผู้ผลิตถุงมือยางรายใหญ่ของโลก อย่างไรก็ตาม ธุรกิจมีแนวโน้มเติบโตได้จำกัดจากมาตรการกีดกันการค้าสินค้าขั้นปลายของบางประเทศที่เข้มงวดมากขึ้น โดยเฉพาะสหรัฐฯ ที่ยกระดับมาตรการกีดกันเป็นกฎหมายห้ามใช้ถุงมือธรรมชาติในธุรกิจบริการร้านอาหารในบางรัฐ และเริ่มบังคับใช้ในอุตสาหกรรมทางการแพทย์เป็นบางพื้นที่ เพื่อหลีกเลี่ยงอาการแพ้สารเคลือบโปรตีนที่อาจเกิดขึ้นกับผู้บริโภค

- **ยางคอมพาวด์** : *ปริมาณส่งออกมีแนวโน้มหดตัว -1.1% ถึง -2.1% ต่อปี* ผลจากการเร่งตัวสะสมสต็อกไว้สูงในช่วงปี 2568-2569 จากความกังวลด้านการขาดแคลนอุปทานและแนวโน้มการปรับสูงขึ้นของราคาในอนาคต นอกจากนี้ ยางคอมพาวด์ยังมีต้นทุนการผลิตและราคาที่สูงกว่ายางประเภทอื่นๆ ที่ใช้ทดแทนได้ในอุตสาหกรรมต่อเนื่อง อาจทำให้ผู้นำเข้าในประเทศคู่ค้าสำคัญ อาทิ อินเดีย สหรัฐฯ จีน และยุโรป ยังชะลอการสั่งซื้อในภาวะที่ภาคการผลิตยังทยอยฟื้นตัวแบบค่อยเป็นค่อยไป เป็นปัจจัยที่ยังคงกดดันอัตราการเติบโตของความต้องการในตลาดต่างประเทศ

- **ยางผสม** : *ปริมาณส่งออกมีแนวโน้มเติบโต 2.3-3.3% ต่อปี* ตามการขยายตัวของความต้องการใช้ในอุตสาหกรรมการผลิตยานยนต์และชิ้นส่วนยานยนต์ โดยเฉพาะยางล้อรถยนต์ นอกจากนี้ ยางผสมยังสามารถปรับสูตรยางให้เหมาะกับการนำไปใช้เป็นวัตถุดิบในอุตสาหกรรมการผลิตได้อีกหลากหลายประเภท อาทิ ของใช้ในชีวิตประจำวัน อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ ฉนวนหุ้มสายไฟและสายเคเบิล จึงทำให้ความต้องการใช้ยางผสมมีแนวโน้มขยายตัวตามการฟื้นตัวของเศรษฐกิจประเทศคู่ค้า โดยเฉพาะจีนซึ่งเป็นตลาดหลัก

ประเด็นท้าทายของอุตสาหกรรมยางพารา ได้แก่

- **จีนหันไปนำเข้าจากกลุ่มประเทศ CLMV มากขึ้นหลังจากที่กลุ่มนักลงทุนจีนได้ขยายการเพาะปลูกยางพาราใน CLMV อย่างต่อเนื่อง** และผลผลิตเริ่มเข้าสู่ตลาด อาจทำให้จีนซึ่งเป็นคู่ค้ารายใหญ่ของไทยมีความต้องการนำเข้ายางพาราจากไทยลดลง
- **การกีดกันทางภาษี** โดยเฉพาะมาตรการปรับขึ้นภาษีศุลกากรของสหรัฐอเมริกา แม้ว่ายางพาราธรรมชาติได้รับการยกเว้น และไม่ถูกรวมในมาตรา 232 ของกฎหมายการค้าสหรัฐฯ แต่ยังต้องติดตามความไม่แน่นอนของนโยบายภาษีอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะผลกระทบต่อสินค้าขั้นปลายที่เน้นส่งออกไปสหรัฐฯ อย่างยางรถยนต์
- **การกีดกันการนำเข้าที่ไม่ใช่ภาษี** โดยเฉพาะการบังคับใช้มาตรฐานสิ่งแวดล้อมที่ต้องเป็นไปตามกฎหมายของประเทศผู้นำเข้า อาทิ EUDR[14/] CSDDD[15/] ซึ่งผู้ประกอบการควรปรับตัวเพื่อรับมือกับนโยบายกีดกันเหล่านี้มากขึ้น โดยเฉพาะการยกระดับมาตรฐานสินค้าตลอดห่วงโซ่การผลิตเพื่อให้สอดรับกับมาตรฐานของไทยและประเทศคู่ค้า นอกจากจะช่วยลดข้อจำกัดการกีดกันการค้าแล้วยังช่วยให้ผู้ประกอบการเข้าถึงตลาดและเข้าถึงแหล่งเงินทุนจากสถาบันการเงินที่สนับสนุนระบบเศรษฐกิจสีเขียว ESG หรือ SDGs ได้[16/]
- **ปัญหาขาดแคลนอุปทาน ทั้งจากปัจจัยเสี่ยงทางธรรมชาติและการปรับตัวของอุตสาหกรรม** อาทิ สภาพอากาศแปรปรวน โรคระบาดใบร่วงยางพาราทั้งสายพันธุ์เดิมและสายพันธุ์ใหม่ การขาดแคลนแรงงานกรีดยางและแรงงานในโรงงานยางพาราจากปัญหาภูมิรัฐศาสตร์กับประเทศกัมพูชา เกษตรกรปรับเปลี่ยนไปปลูกพืชชนิดอื่น ส่งผลให้ปริมาณผลผลิตยางพาราลดลง
- **ความตึงเครียดด้านภูมิรัฐศาสตร์ ที่ขยายวงกว้างและน่าจะยังคงมีต่อเนื่อง โดยเฉพาะวิกฤตสงครามสหรัฐฯ-อิสราเอล-อิหร่าน ที่ทวีความรุนแรงขึ้นในปี 2569** อาจส่งผลกระทบต่ออุตสาหกรรมยางพาราแปรรูปต้องเผชิญความเสี่ยงในหลายมิติ ได้แก่ 1) ทิศทางราคาน้ำมันในตลาดโลกมีแนวโน้มผันผวนในทิศทางขาขึ้น ซึ่งกระทบต่อเนื่องไปยัง 1.1) ความต้องการซื้อที่อาจชะลอตัว โดยโรงงานอุตสาหกรรมปลายน้ำมีแนวโน้มทยอยชะลอการสั่งซื้อเพื่อรอดูสถานการณ์ และ 1.2) การบริหารผลกำไรทางธุรกิจที่อาจทำได้ยากขึ้น จากปัญหาต้นทุนการผลิต (อาทิ ค่าปุ๋ย ค่าสารเคมี[17/] และพลังงาน) ซึ่งแฝงอยู่ในต้นทุนค่าขนส่งและสารเคมีที่ใช้ในกระบวนการแปรรูปมีทิศทางผันผวน 2) วิกฤตโลจิสติกส์และเส้นทางเดินเรือจากการปิดช่องแคบฮอร์มุสทำให้เกิดความล่าช้าในการส่งออกสำหรับการส่งมอบสินค้าไปยังกลุ่มประเทศตะวันออกกลาง ซึ่งแม้จะเป็นตลาดที่ไม่ใหญ่มากสำหรับยางพาราไทยเมื่อเทียบกับจีนและมาเลเซีย แต่ก็ส่งผลกระทบต่อสภาพคล่องของกลุ่มผู้ประกอบการที่เน้นตลาดนี้โดยเฉพาะ (สัดส่วนปริมาณการส่งออกผลิตภัณฑ์ยางพาราไทยไปกลุ่มประเทศตะวันออกกลางและอิหร่านปี 2568 เฉลี่ยอยู่ที่ 1.8% และ 0.2% ตามลำดับ) และ 3) ความเสี่ยงด้านการชำระเงินและการทำธุรกรรมทางการเงินของกลุ่มผู้ส่งออกไปยังอิหร่านโดยตรง

14/ ปัจจุบันไทยจัดอยู่ในกลุ่มประเทศความเสี่ยงต่ำ สำหรับการบังคับใช้ได้มีการปรับเลื่อนเป็นวันที่ 30 ธันวาคม 2569 ส่วนธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) คาดว่าจะเริ่มบังคับใช้ประมาณช่วงเดือนมิถุนายน 2570

15/ กฎระเบียบของยุโรปว่าด้วยการจัดการความยั่งยืน (EU Directive on Corporate Sustainability Due Diligence Directive: CSDDD) โดยเริ่มบังคับกับบริษัทขนาดใหญ่ (พนักงานมากกว่า 5,000 คน และรายได้ทั่วโลกมากกว่า 1,500 ล้านยูโร) ตั้งแต่วันที่ 26 กรกฎาคม 2570 จนกระทั่งบังคับใช้เต็มรูปแบบตั้งแต่วันที่ 26 กรกฎาคม 2572

16/ แนวทางการปรับตัวตามกระแส ESG และ SDGs ในอุตสาหกรรมยางพาราไทย อาทิ สิ่งแวดล้อม (Environment) ผู้ประกอบการมุ่งเน้นการผลิตที่เป็นมิตรต่อระบบนิเวศ โดยใช้พลังงานและน้ำอย่างมีประสิทธิภาพ มีระบบบำบัดน้ำเสียและตัวกรองกลิ่นมาตรฐาน จัดการแยกขยะครอบคลุมทั้งห่วงโซ่อุปทาน พร้อมฟื้นฟูธรรมชาติผ่านการปลูกป่าและสร้างพื้นที่สีเขียว ด้านสังคม (Social) ผู้ประกอบการใช้วิธีการยกระดับคุณภาพชีวิตและมาตรฐานความปลอดภัย โดยปฏิบัติตามกฎหมายชีวอนามัย เน้นการมีส่วนร่วมกับชุมชนผ่านการจ้างงานท้องถิ่น สนับสนุนด้านการศึกษา หรือให้ความช่วยเหลือบรรเทาทุกข์เมื่อเกิดภัยพิบัติ ด้านธรรมาภิบาล (Governance) ผู้ประกอบการการตั้งนโยบายยึดถือความโปร่งใสในกระบวนการจัดซื้อจัดจ้างและการเปิดเผยข้อมูล ปฏิบัติต่อแรงงานอย่างเท่าเทียม สร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับลูกค้า และวางกฎระเบียบต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชันทุกรูปแบบในองค์กร

17/ ราคาสารเคมีที่ใช้ในการแปรรูปยางดิบ/ยางแผ่นรมควันที่เพิ่มขึ้น ส่งผลกระทบต่อต้นทุนเกษตรกรทำให้เกษตรกรบางส่วนปรับลดการใส่ปุ๋ยต้นยางพารา ส่งผลให้น้ำยางสดมีค่าเปอร์เซ็นต์เนื้อยางแห้งลดลงจาก 30-35% อาจลดลงมาเหลือ 25-29%

วิจัยกรุงศรี

ดร.พิมพ์นารา หิรัญกสิ

ผู้บริหารสายงานวิจัยและหัวหน้าทีมวิจัยเศรษฐกิจ

ทีมวิจัยเศรษฐกิจ

สุจิต ชัยวิชญชาติ

ผู้บริหารทีมวิจัยเศรษฐกิจมหภาค

วนิชา ดิเรกอุดมศักดิ์

นักเศรษฐศาสตร์อาวุโส

จุไรลักษณ์ พลศรี

นักเศรษฐศาสตร์อาวุโส (พยากรณ์ตัวเลขเศรษฐกิจ)

ปิยะวดี จิระศิริสุวรรณ

นักเศรษฐศาสตร์อาวุโส

ทรรศิน กลิ่นถนอม

นักเศรษฐศาสตร์อาวุโส

กฤตพร ศิริใจชิงกุล

นักเศรษฐศาสตร์

ศุภสิน อิทธิพัทธ์วงศ์

นักเศรษฐศาสตร์

วณัช บัณฑิตาโสภณ

นักเศรษฐศาสตร์

ทีมวิเคราะห์และพัฒนางานวิจัย

ดร.พิมพ์นารา หิรัญกสิ

รักษาการผู้บริหารทีมวิเคราะห์และพัฒนางานวิจัย

ณธัญอร รัตนาธรรมวัฒน์

นักวิจัยอาวุโส

นฤชยา สาตแฟง

นักวิจัย

ปริญญา มิ่งสกุล

นักวิจัย

ชณัฐฐา ธาระรส

นักวิจัย

ทีมวิจัยอุตสาหกรรม

ธเนศ มหัทธนาลัย

ผู้บริหารทีมวิจัยอุตสาหกรรม

พูลสุข นิลกิจศรานนท์

นักวิเคราะห์อาวุโส (Healthcare, Mobile Operators)

เตียร เทียมศักดิ์

นักวิเคราะห์อาวุโส (Energy, Petrochemicals)

ชัยวัช โชวเจริญสุข

นักวิเคราะห์อาวุโส (Agriculture)

พุทธชาด ลุนคำ

นักวิเคราะห์อาวุโส (Construction Contractors, Construction Materials, Hotels, Industrial Estate)

พัชรา กลิ่นชวนชื่น

นักวิเคราะห์อาวุโส (Real Estate)

ประพันธ์ ลีน้อย

นักวิเคราะห์ (Power Generation, Renewable Energy, ESG)

ศุภวัฒน์ โชคสวัสดิ์ไพศาล

นักวิเคราะห์ (Automobile, Electronics & Electrical Appliances)

รพีภูมิ ลาภมาก

นักวิเคราะห์ (Agriculture, Food & Beverages)

ฉัตรวลี เมธาสถิตย์สุข

นักวิเคราะห์ (Healthcare, Chemicals, Medical Devices)

ทีมบริหารระบบข้อมูลวิจัย

ธมณ เสริญสุขสกุล

เจ้าหน้าที่วิเคราะห์ข้อมูล

เชิดศักดิ์ ศรีชัยตัน

เจ้าหน้าที่วิเคราะห์ข้อมูล

วงศกร แก้วอุดทัง

เจ้าหน้าที่วิเคราะห์ข้อมูล